

кла: азъ ноцесь зачюхъ тумненіе и шошокваніе взнѣ, ала не можихъ да разберж, що и какво е? Тя не могла да ся стърпи на постелкж-тж, за това дошла на прозореца да види тжж красотж. Тука ся расплакала. Истинж за нѣжно сърдце нищо не може да бжде по-чувствително, само кога забѣлѣжи, че човѣшка-та душа по-вече и по-вече ся въздига камъ добродѣтель-тж. Това е истинско-то прѣобразавање на човѣка, и прѣдказваніе за по-добрий-тъ онзи свѣтъ, кой-то ны чяка.

Славка ся повърнжла въ постелкж-тж при сына си. Въ това врѣмя дошли и родители-ти ѝ. Бояджійка-та не можяла да ся наприказва, какъ были кжщы-ты хубаво обкычены, и какъ было въ село всичко разшявано и весело. Все си завтаряля повтаряла, че такъва крыценка не была ставала въ Златарицж. Та тѣй не ся е славило рожденіе-то нито на сжщій царскый сынъ!

И още до гдѣ си тя това говоряла, зели да дохождатъ въ Бояновж-тж кжщж цѣли чети отъ момчета и момичета по двама под двама всички въ праздничны дрѣхы наиспрѣмѣнены. Всички отъ родители-ты си носяли панудж на родилкж-тж, и дарове на новорожденный-тъ. Едни бѣло платно, другъ ябълкы, трети бадемы и орѣхы; нѣкои пакъ чорапци или ботушкы, а нѣкои хубавы цвѣтя. Колко-то кжщы имало въ село-то, толкова и дарове. Всички дѣчица цѣлуишли рѣкж на Бояна и Славкж, като наричали него „*шаше*“ а зекж „*мамо*“.

О, какъвъ пріятенъ гласъ было за Бояна и Славкж въ тья думы: *шаше и мамо!* Наистинж по-просто и по-чувствително честитеніе нѣма на свѣта!

По това загрѣмѣли всички-ты клепапа на клепалицж-тж. Дѣте-то занесли на крыценкж. По него вървѣли дѣдѣ-то и баба-та, по нихъ глжбоко възрадаваный Боянъ. Цѣла община стояла прѣдъ чърквж-тж на голѣмо колело и гядала Бояна какъ идялъ. Всякой го поздравлявалъ нѣжно и любезно съ тья думы: Добро утро, *шаше* Бояне! Слѣдъ това влѣзли всички въ чърковж.

Тука попъ Златанъ слѣдъ крыценіе-то казалъ едно прилично слово за длѣжности-ты и за явны-ты благодарности къмъ добрж-тж сждійскж власть. Попъ-тъ не былъ гро-